

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1974
FORFATTER:	Caroline Schmidt
TITEL:	Min oldemor så slottet brænde
KORT RESUME:	Om Koldinghus' brand i 1808

ham derop. Altså måtte jeg for en stund lade »Sans Souci« passe sig selv, smide arbejdstøjet og gå med ham. Han nød at se »Industrien«s faste stab i fuld aktivitet, og vanen tro skældte han ud og forlangte »mere fart på«, hvorefter vi kunne tage tilbage, fuldt tilfredse.

En lang juni

Det blev en lang juni dette år. Marius var ikke på sin plads under prøverne. En enkelt gang kiggede han ned fra balkonen. Vi var alle beklemte og triste. »For første gang i det lange spand af år, som denne Nordeuropas største sommervarieté har eksisteret, kunne manden for det hele, direktør Marius Rasmussen, ikke byde sit publikum og sit store, internationale artistensemble velkommen, helbredsgrunde gjorde, at han måtte holde sig borte fra rampelyset i år, men han overværede premieren fra en plads på balkonen«. (jos). Men Marius oplevede ikke den kæmpemæssige succes, som dette år var. Jubilæumssæsonen levede op til sit navn »Det store non-stop Show«.

En dag i januar 1966 stod det os klart, at vi ikke mere skulle se Marius. Et langt og strengt sygeleje var vejen til den død, der ikke kom uventet, men derfor ikke mindre smertelig. Det var vanskelige dage at komme igennem, men for de, der stod tilbage, skulle livet leves videre. »Sans Souci« skulle også leve videre. Marius havde ønsket det. Allerede under sygelejet, når kræfterne tillod det, havde han ordnet adskillige engagementer mer artister, og derfor var der ingen tvivl hos Maja Rasmussen. »Sans Souci« skulle føres videre, selv om hun vidste, hun ville blive stillet over for betydelige krav i den i forvejen store forretning. Marius' lærdom og »opdragelse« kom hende nu til gode, og fru'en lod os forstå, at hun gik til opgaven med sindsro. Alle var opfyldte af den tanke at komme fru'en i møde med den største velvilje. Og som før forløb forberedelserne til årets »Sans Souci« på nøjagtig samme hektiske måde, til alles tilfredshed!

Thomas L. Jørgensen

Min oldemor så slottet brænde

Fhv. musiklærerinde, fru Rachel Juhl, Adelgade 1, Kolding, er i besiddelse af en meget livfuld og frisk beretning om, hvordan hendes oldemor så slottet brænde.

Det er oldemoderens datter, fru Rachel Juhls farmor, Caroline Schmidt, der har fortalt om, hvordan hendes mor så slotsbranden. Caroline Schmidt blev gift med Leib Marcus, buntmager i Kolding.

Og her er Carolines beretning: – Min Moder kunde huske, da Slottet brændte. Hendes Fader tog hende paa Armen, gik udenfor med hende. De boede lige for Østergade, hvor Boghandler Hansen nu boer, og dér kunde de rigtigt se det.

De havde 8 Spanioler og en fransk Vadskemamsel i

Quarter. Hun kunde huske, Soldaterne kom løbende hjem og raabte: – Ach Mutter! Mutter! de Palatze Brent! De Palatze Brent!

Disse Spanioler gik hver Dag ud og samlede store, hvide Snegle, som Mamsellen kogte til dem, det var deres største Lækkerbidsken!

I Begyndelsen efter Slottets Brand gik Folk derop og rapsede, hvad de havde Brug for, der var nok at tage af, men saa kom der med Tiden lidt Orden paa Tingene. Der kom til at bo en Slotsforvalter Christensen oppe i det ene Hjørne af Ruienen, og han skulde jo passe paa med det Uvæsen, der blev drevet, men det var ingen let Sag!